

РЕШЕНИЕ

№ 3958

гр. София, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Михаил Ал. Малчев
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Михаил Ал. Малчев Въззивно гражданско дело № 20221100501316 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258-273 ГПК.

С решение № 20188609 от 21.09.2021 г., постановено по гр. д. № 66617/2018 г. на Софийски районен съд, 54 състав, е осъдено по исковете с правно основание чл. 215 КТ (ред. от 1986 г.) и чл. 86, ал. 1 ЗЗД „АБК С.“ ООД, ЕИК 2****, да заплати на И. Г. Б., ЕГН *****, сумата от 3407.76 лева, представляваща обезщетение при командировка (командировъчни дневни пари) за времето, през което И. Г. Б. е бил командирован в Германия - 57 дни от 27.08.2016 г. до 22.10.2016 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 16.10.2018 г., до окончателно изплащане на задължението, както и сумата от 24.63 лева, представляваща обезщетение за забава, начислено за периода от 26.09.2016 г. до 01.12.2016 г. върху сумата от 1323.44 лева - трудово възнаграждение на И. Г. Б., дължимо за м. август, септември и октомври 2016г., като са отхвърлени тези искове, както следва: иска с правно основание чл. 215 КТ- за разликата до пълния предявен размер от 3491.16 лева и за 26.08.2016г., а иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за присъждане на законна морторна лихва върху дължимото за м. август, септември и октомври 2016 г. трудово възнаграждение- за разликата до пълния предявен размер от 362.51 лева, както и за периодите от 20.09.2016 г. до 25.09.2016 г. и от 02.12.2016 г. до 15.10.2018 г. С посоченото решение също така са отхвърлени исковете с правно основание чл. 128, т. 2 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на „АБК С.“ ООД, ЕИК 2****, да заплати на И. Г. Б., ЕГН *****, сумата от 1832.32 лева, представляваща неизплатена част от нетно трудово възнаграждение за м. август, септември и октомври 2016 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда- 16.10.2018 г., до окончателно изплащане на задължението, както и сумата от 758.90 лева, представляваща обезщетение за забава, начислено върху вземането за обезщетение при командировка за периода от 27.08.2016 г. до 15.10.2018 г.

Решението е обжалвано и от двете страни в първоинстанционното производство съответно е неизгодните за тях част.

Ищецът И. Г. Б., действащ чрез процесуалния си представител, обжалва решението в отхвърлителните части. Изложените доводи във въззивната му жалба са за неправилност на решението в обжалваните части поради нарушение на материалния закон и несъобразяване с установената по делото фактическа обстановка. Поддържа се, че неправилно районният съд е изчислил размерът на отработеното в Германия време - не са включени отработени часове и дни, което реално отработване е доказано по категоричен начин по делото. Моли се да се уважи въззивната жалба, като решението на районен съд бъде отменено в обжалваните части, а предявените искове да бъдат изцяло уважени. Прави се и искане за присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът „АБК С.“ ООД, действащ чрез процесуалния си представител, обжалва решението в уважителните части. Изложените доводи във въззивната му жалба са за неправилност на решението в обжалваните части поради нарушение на материалния закон и несъобразяване с установената по делото фактическа обстановка. Поддържа се, че неправилно районният съд е приел за доказана продължителността на процесната командировка. Изтъква се, че в съдебното производство е останало недоказано, че ищецът реално е работил за ответника по време на пребиваването си в Германия. Моли се да се уважи въззивната жалба, като решението на районен съд бъде отменено в обжалваните части, а предявените искове да бъдат изцяло отхвърлени. Прави се и искане за присъждане на сторените по делото разноски.

Двете страни в производство са подали съответно отговори на насрещните си въззивни жалби, с които съответно ги оспорват като неоснователни и молят решението да бъде потвърдено в изгодните за тях части.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция, намира следното по предмета на въззивното производство:

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, налице е постановен диспозитив в съответствие с мотивите на решението.

При произнасянето си по правилността на решението съгласно чл. 269, изр. второ от ГПК и задължителните указания, дадени с т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, въззивният съд е ограничен до релевантите във въззивната жалба оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила при приемане за установени на относими към спора факти и на приложимите материално правните норми, както и до проверка правилното прилагане на релевантни към казуса императивни материално правни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване.

Не се установи при въззивната проверка нарушение на императивни материално правни норми. Първоинстанционният съд е изложил фактически констатации и правни изводи, основани на приетите по делото доказателства, които въззивният съд споделя и на основание чл. 272 ГПК, препраща към тях, без да е необходимо да ги повтаря. Относно правилността на първоинстанционното решение въззивният съд намира наведените с въззивните жалби доводи за неоснователни.

За да постанови решението си, районният съд е приел, че се установява от надлежно приобщените и неоспорени писмени доказателства, че на 25.08.2016 г. страните са сключили писмен трудов договор, по силата на който ищецът е заемал в ответното дружество длъжността „техник електрически С.“ и с който били уговорени длъжността на основно трудово възнаграждение в размер на 600 лева месечно, дължимо в срок до 25-о число на месеца, следващ месеца, за който се отнася, както и срок за изпитване в полза на работодателя с продължителност от 6 месеца. Не е спорно между страните и прекратяването на трудовото правоотношение по силата на издадена от работодателя заповед от 17.10.2016 г. - едностранно и без предизвестие на основание чл. 71, ал. 1 КТ. Между страните не съществува спор и че за времето от 27.08.2016 г. до 26.09.2016 г. посочено в приложената по делото командировъчна заповед № 40/26.08.2016 г., И. Б. е бил командирован в Германия за изпълнение на трудовите си задължения.

Спорните по делото въпроси се съсредоточават върху продължителността на

процесната командировка, както и върху размера на дължимото трудово възнаграждение, доколкото, както бе изяснено, ответникът оспорва твърденията в исковата молба командировката в Германия да е продължила след 26.09.2016 г., както и уговарянето на възнаграждение над сумата от 600.00 лева месечно. След обоснован анализ на доказателствения материал районният съд напълно основателни е приел, че периодът, за който ищецът е бил командирован от ответника за изпълнение на задачите на процесния строителен обект в Берлин, е от 27.08.2016г. до 22.10.2016г.- 57 дни, за които на основание разпоредбите на чл. 215 КТ в приложимата й редакция от 1986 г. и чл. 15, ал. 1 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина се дължи заплащане на командировъчни пари, в т. ч. на дневни пари, покриващи разходите на командирования служител за храна, вътрешен градски транспорт и други по чл. 18, ал. 1 от Наредбата. Съгласно разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина за покрИ.е разходите на командированите лица в чужбина се изплащат дневни и квартирни пари в размери и валути съгласно приложение № 2. В т. 18 от таблицата в приложение № 2 е посочено, че размерът на дневните пари за Германия е 35 евро дневно, като съгласно нормата на чл. 22 от Наредбата пълният размер на дневните пари при командировки се изплаща до 30 последователни календарни дни. За дните над тях дневните пари се намаляват с 25 на сто от размерите, определени в приложение № 2. За командировката на ищеца за общо 57 дни - от 27.08.2016 г. до 22.10.2016 г., размерът на командировъчните дневни пари за този период, изчислен съобразно цитираните правила на наредбата, се установява от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, което въззивният съд също кредитира като компетентно и добросъвестно изготвено и възлиза на сумата от общо 3439.81 лева. Тази сума правилно е намалена от районния съд със сумата от 32.05 лева, представляваща разлика между изплатените като трудово възнаграждение суми и реално дължимото от 3402.85 лева, и съобразно правилото на чл. 76, ал. 1 ЗЗД. Поради изложено напълно обосновано районният съд е уважил иска с правно основание чл. 215 КТ за сумата от 3407.76 лева (разликата между реално дължимото от 3439.81 лева и заплатената сума от 32.05 лева), а за разликата до пълния предявен размер от 3491.16 лева го е отхвърлил.

Изложените правни аргументи от районния съд в мотивите на обжалваното решение са законосъобразни, обосновани са, при правилно прилагане на закона и след анализ на събраните по делото доказателства, поради което настоящият състав счита, че постановеното решение е правилно и следва да се потвърди.

Напълно неоснователни са обективиранияте във въззивната жалба на И. Г. Б. възражения срещу отхвърлителните части на решението на районния съд. Размерът на дължимата сума по иска с правно основание чл. 215 КТ - командировъчните дневни пари за периода от общо 57 дни - от 27.08.2016 г. до 22.10.2016 г., е правилно изчислен съгласно заключението на съдебно-счетоводната експертиза и законосъобразно е съобразен с чл. 15, ал. 1 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина за покрИ.е разходите на командированите лица в чужбина и с т. 18 от таблицата в приложение № 2 към наредбата. Възражения на въззивника И. Г. Б. са напълно безпочвени, като същите са оборени от приетите доказателства в първоинстанционното, които по-горе бяха обсъдени от въззивния съд. Предвид техния бланкетен характер и липсата в тях на конкретност, относима към предмета на спора, въззивният съд не намира за необходимо да ги обсъжда по-детайлно.

Напълно неоснователни са и обективиранияте във въззивната жалба на „АБК С.“ ООД възражения срещу правилността на уважителните части на съдебното решение. Уважените иски с правно основание чл. 215 КТ и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД са доказани по основание, а техният размер правилно е изчислен от районния съд. Следва категорично да се подчертае в тази насока, че обосновано районният съд е кредитирал свидетелските показания на П.В. за сметка на тези, дадени от другия разпитан свидетел Н.К.. Последните свидетелски показания са напълно изолирани и некореспондиращи с останалите събрани в производството доказателства. За разлика от тях, показанията на П.В. за продължителността

на работа на ищеца на обекта в Германия са подкрепени от самолетен билет на името на ищеца с направление Берлин- София и дата на полета 22.10.2016 г. Тази дата съответства на твърдението на В., че И. Б. е останал да работи в Германия още 2- 3 седмици след 06.10.2016 г. Нещо повече, от представените от ответника към отговора на исковата молба фишове за начислени на ищеца възнаграждения, се установява, че работодателят му е начислявал възнаграждение за работата в Германия за месеците август, септември и октомври 2016 г., което по своята правна същност съставлява признание на неизгодни за ответника обстоятелств а- че периодът на командировката е бил по- дълъг от посочения в командировъчната заповед, като е продължил и през месец октомври 2016 г. Ето защо обоснова районният съд е приел, че за установено продължаването на процесната командировка и през месец октомври, при това до 22.10.2016 г. Ирелевантно в тази връзка е издаването на 17.10.2016 г. на заповед за прекратяване на трудовото правоотношение между страните, доколкото съгласно нормата на чл. 335, ал. 2, т. 3 КТ при прекратяване на трудовия договор без предизвестие, каквато е настоящата хипотеза, прекратяването настъпва от момента на получаването на писменото изявление за прекратяването на договора. В случая по делото няма данни за точната дата на връчване на уволнителната заповед на И. Б..

Поради изложеното и предвид съвпадане на изводите на двете съдебни инстанции първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено на основание чл. 271, ал. 1 ГПК.

По разностките за въззивната инстанция:

При този изход на спора – неоснователно и на двете въззивни жалби страните в настоящото въззивно производство нямат право на разноски, поради което и такива не следва да им бъдат присъждани.

Воден от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20188609 от 21.09.2021 г., постановено по гр. д. № 66617/2018 г. на Софийски районен съд, 54 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно съгласно чл. 280, ал. 3, т. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____